

izobčenjsje

Vojne načno pokrajino kot molj.

Lorišče je roža, golta človeka namesto rōse.

O žena, ki ti po možu ostane vesolje solz;
o ugaslo osončje - mati brez živih potomcev.

Ne skušaj nas več, nasilje, ki te služimo.

Ne vpelji nas v omaloževanje lastnih usod.
Tvoje je vse, kaj naj ti ponudimo?

Luske spanja, zadnji rob?

Desetina je vžgano na naših zibkah

in na gnilih krilih kmečkih vrat.

Desetina bleje plavolasa drobница
ljudem, obrnjenim v tla.

Desetino vzameš od omlačenega žita
in od zrelega ženina.

Desetino predica na križ navija
in plevica na grm las.

Tlaka pojo jastrebi v gizdu,
da odslužiš svojo kožo in kri.

Tlaka vreščijo sipe v morju,
da se kraju in času oddolžiš.

Tlaka ponavljajo stari zakoni novemu roču,
ki hrepeni čez rob svojih oči.

Tlaka prejokujejo gnjijočemu okostju
drevesa, ki so zakopala obraze v prete gomil.

Izobčeni iz vesolja padamo ali zmagujemo
in še to vemo:

izenačeni še ne bomo enaki,

enaki še ne bomo srečni,

srečni še ne bomo večni.

Sila nasilja začara besede v pasti, Strabon nižneleav
zatočišča v kužni naliv. Podplate preluknja,
tik nas stopa, prežeč na naša usta.

Ne moremo se je znebiti. Če rečemo: mi gremo
spat, nas gleda, kot bi hotela reči; jaz postiljam,
ni narobe. Ne moremo je odgnati, naj si jo obtožimo:
bila si poleg, sokriva si, da bo Hektorjeva žena
spet večer prejokala. TO JE HEKTORJEVA ŽENA:

Hektor, surovo pokončani, se res ne moreš več
pojaviti ob meni! TO JE HEKTOR: Homerja prosi
da mi prizanese. Ne moremo se je znebiti, naj si ji
zažugamo: zakaj si pustila jeruzalemske žene
obupavati na razvalinah! TO SO JERUZALEMSKE ŽENE:

Oblast, ostudne oči smo ti z odrezanimi lasmi
zavezovale za trenutek joka, ki je nekaj
edinstvenega v človeški zgodovini. TO JE GLAS
LJULSKE PESMI: Kindlein, bet, bet, Troja gori;
to je Herodova noč; bet, bet, Rim gori;
to je šentjernejska noč; spi na vekov veke.
Spi, saj pesniki krčijo novo pot. Za Homerjem
ne tavajo, o miru zlagajo pesmi. TO JE EVROPA:

Zaradi tebe v Evropi ne znajo ljubiti,
saj že iz otrok odcurlja vsa strd.
Zaradi Tebe je več kosti ko mesečine v gorski skrinji.
Odloži krvavo harfo, Grk!
Zaljubljeni so bolj vojščaki ko trte,
bolj oster kamen ko muževne veje,
sam pa najbolje veš, da roke so hitro strte
in ustnice prej okrušene ko krušne sklede.

TO STA ZALJUBLJENCA:

Bojim se za najine besede, da ne bi meso postale
in prebivale med nama.

Tvoje bi prve pokazale, da moje sovražijo.
S kolom v roki bi jih napadle, ti bi jih bočila.
Moje bi bile vse pokončane, ti bi spregovorila
še nove besede,
ki bi meso postale in prebivale med nama.

S toliko vojaki boš vojno dobila.
...nekoč vsa plula po morju žena
podnevi bela v večerni zarji rumena
črna čez noč zjutraj makovo rdeča
zdaj bijeva začnjo bitko enako utrujena enako sveža
nekoč je bil svet do kolen v pesmi
in naju je za visoko starost namenil
velika je bila najina cena
zdaj bijeva zadnjo bitko enako utrujena enako sveža
ko iz vodnjaka se iz postelje olirava na okna
ki v soncu spomnijo na lupine ploda
svetloba se ko jok na pod nateka
zdaj bijeva začnjo bitko enako utrujena enako sveža
to so najini večerni in jutranji psalmi
vanje so se pomešali tuji koraki
ne za ljubezen za sovraštvo je padla z naju obleka
zdaj bijeva zadnjo bitko enako utrujena enako sveža
kdo je kriv, če naju jutri ne bo
v čigavem imenu pačiva življenje v divje obrede
zastonj bočo potoki jutri z ribami polnili kamnitne
sklede

poginila bova sprijeta v mlahav obroč
kdo je vrgel na naju odejo in kamen
polomil grm najinih kolen
da zmražena poslušava kako cunjice zarje
cvrčijo v banji iz pritlikavih vej
in naj polijejo najini telesi z vonjavo
kri bo s smračom udarjala skoz strop
naj naju sežgo in shranijo v vazo
najin krik bo udiral zaljubljenim strop...

Otroci se smehljajo rumenim psom;
jutri bočo izrezljali puško, naredili bič;
smehljajo se kamnom in njihovim dvorcem,
jutri bo vsak od njih slep konjenik.
Nocoj zro skoz travo za glasno zvezdo,
jutri bočo vihteli kij,
kurili ognje, kopali okope, hlinili gesla
in se ponašali z grbom brazgotin.

TO SO OTROCI: Poplaknili so nam iz oči upornost,
izzgali iz dlani nam vonj miru; več v belu kvenboq
ko skopljeni korakamo voljno, črna čez noč zjutraj
da nas obje vojaški luč.

Kdo od njih misli na argos, kjer so pograbilili
ko travo siromake z dvorišč,
kdo na sužnje, mučence in talce, ki so obmolčali,
namesto da bi sikali skoz nas.

Kdo misli na armado bosih otrok, o, usipala se je
iz Homerjeve knjige v srednji vek;
kdo na blaženi Husov pepel v Renu
in kdo misli na metulja, ki nikoli ni zletel
iz tvoje bube, balada!

In kdo misli na vse male Ane Frank,
ki ne morejo zapeti presunljivo:
Kindlein, bet, bet;
Kindlein, bet.

Človeštvo, spi,
saj si še majhen otrok,
mičen, surov otrok,
naveličan krvi.
Ni čas za križ ljubezni in sovraštva,
v te-bi ni moči za sedem žalosti.
Zaželi si miru brez junaštva,
da to tisočletje preživiš.